

Budapest-Budafoki Református Egyházközség

HÍRLEVÉL

2025/2.

*„Tebenned bízunk
eleitől fogva.”*

*„Az Ige testté lett, közöttünk lakott,
és láttuk az ő dicsőségét.”
(Jn 1,14)*

MEGTARTANI A VILÁGOSSÁGOT

„Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt. 5: 14–16.)

SZÁSZ LAJOS VEZETŐ LELKÉSZ

A karácsonyi időszak, és vele együtt ez az édeskés, várakozással, érzelmekkel és emlékekkel teli hangulat egyes kereskedők szerint nem is advent első vasárnapján, hanem már november elején elkezdődik. Érezzük a nyomást magunkon: „legalább ilyenkor decemberben” legyünk jók, kedvesek, szeretetteljesek. Ám a kívülről magunkra erőltetett békesség, szelídség és kellemes hangulat nagyon törékeny és múlandó. Olyan gyakran megtörténik, hogy éppen ezekben a hetekben önt el bennünket a feszültség és esünk egymásnak akár egészen banális helyzetekben: akár az adventi koszorú körül ülve is.

Úgy szeretnénk az adventi világosságot megőrizni. Tavaly az adventi vásárnapokon, akárcsak idén is, meggyújtottuk a gyülekezet hatalmas koszorúján a gyertyákat. Egyik alkalommal igazán hideg, csípős, erős decemberi szél fújt, és egészen egyszerűen nem engedte, hogy tüzet fogjon a kanóc, a gyertya folyton elaludt. Próbáltuk a kezünkkel, a testünkkel útját állni a szélnek, de minden sikertelennek bizonyult. Kialudt gyertyák mellett énekeltünk aznap este. Idén azonban már minden gyertyát egy szolid, kecses üvegbura véd a hasonló atrocitások ellen. Sikerül megőrizni a fényt, a világosságot. A láng megőrzésében talán az olimpiai láng hordozói jutottak a legelőrébb. Nem csupán pót- és biztonsági lángokat tartanak páncélszekerényhez hasonló helyeken,

gondolva a „merénylőkre”, akik aljas szándékkal próbálják kioltani a hosszú útra indult fáklya tüzet, hanem olyan szerkezeteket is kifejlesztettek, amelyekkel még a víz alatt is biztonságosan lehet tovább vinni a tüzet.

Vajon nekünk, a saját életünkben adatik bármilyen okos szerkezet, találekony praktika, bevált tapasztalat, aminek a segítségével megőrizhetjük a karácsonyi fényt, Krisztus világosságát? El kellene vonulnunk ilyenkor, hogy a zavaró körülményektől távol tartsuk a nehezen megszerzett lelki békességet? Ne legyen karácsonyi ebéd és ajándékozás, ne hívjuk meg a rokonokat? Vagy előre készítsünk be egy nagy adag nyugtatót?

Az a világosság, amely igazán megváltoztatja az életünket, nem külső körülményektől függ, nem is a körülményeinket akarja megváltoztatni, hanem bennünket. Nem lehet elvenni, elrontani vagy kioltani ezt a világosságot. Mert Jézus, a világ világossága azt ígéri nekünk, arra hív bennünket, hogy mi magunk válhatunk világossággá. Belülről formál át a vele való karácsonyi találkozás, a szívünket érinti először, és csak utána a nappalinkat, a pénztárcánkat, feldíszítésre váró ablakainkat és így tovább. Az igazi hit már nem külső megerősítésekre, hangulatfokozókra vágyik, hanem maga lesz olyan fényforrássá, amely világít, meleget ad, másokat, sokakat Isten dicsőítésére hív. A legnagyobb karácsonyi ajándék lenne, ha minél többen ilyen fényforrássá, a világ világosságává válhatnánk.

A KÖZÖSSÉG ÉVE: KARÁCSONY ELŐTT

ApCsel 24,25

„De amikor igazságról, önmegtartóztatásról és a jövőendő ítéletről kezdett beszélni, Félix megrémült, és így szólt: Most menj el, de ha alkalmat találok, majd ismét hívatlak.”

NÉMETH GÉZA FŐGONDNOK

I den olyan sok feladatunk volt a gyülekezetben, hogy a húsvét előtti Hírlevél után csak mostanra sikerült időt szakítanunk egy összefoglalóra. Az adventi időszak során is érdemes visszagondolni arra a kettősségre, amely Krisztus születését is jellemezte. Szülei örömmel várták Őt, ugyanakkor egy állami előírás – a népszámlálás – miatt kényszerhelyzetbe kerültek. Nem szülhettek otthon, hanem útra kellett kelniük egy távoli, bizonytalan helyre, a férj családjának származási városába. Ez az állami kényszer azonban egyben elősegítette a Jézusra vonatkozó prófécia beteljesülését is:

tartást ad. Pál apostol Félix helytartó foglya volt, mégis ő tudott őszintén megnyilvánulni beszélgetésük során, míg Félix megijedt az Ige hallatán. Legyen olyan áldott karácsonyunk, amikor bátorságot merítünk arra, hogy Isten elé álljunk életünk minden ügyével!

Az idei év egyik nagy kihívása volt az új istentiszteleti rend (8.30 és 10.00) rendszeressé tétele. Köszönöm azok odaszánását, akik kitöltötték a kapcsolódó kérdőívet. A részletesebb elemzést Szász Lajos lelkészünk adja majd. Számomra a legfontosabb tapasztalat az, hogy mindkét időpontra kialakult egy rendszeres résztvevői kör. A válaszok döntő többsége jónak tartja ezt a megoldást. Kérem, hogy az úrvacsorás istentiszteleteken és a to-

„Te pedig, efráta Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen.” (Mikeás 5, 1)

„Te pedig, efráta Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen.” (Mikeás 5, 1)

Az év vége egyben a számadás ideje is. Mire szántam az időmet ebben az évben? Mire jutottam? Az Ige arra hív, hogy őszintén nézzünk szembe magunkkal, és ne féljünk az igazság bevallásától, kimondásától. Ez erőt és

vábbi, mindenki számára nyitott alkalmakon törekedjünk a két istentisztelet résztvevőinek kapcsolódására. Erre jó lehetőséget adnak a hétközi kiscsoportok is, ahová mindenkit szeretettel várunk.

Noha vannak közösségi tereink a templom épületében, mégis meghatározóak az otthonokban tartott kiscsoportos alkalmak is. Köszönöm azok odaadását, akik megnyitják

otthonukat gyülekezetünk közösségei számára. Aki még nem tartozik ilyen körbe, kérem, keresse a lelkészeket, a presbitereket, vagy egyszerűen írjon a gyülekezeti e-mail-címre: **budapest-budafok@reformatus.hu**.

Kiváló alkalmat jelent a közösséghez való kapcsolódásra a templomtakarítás is, amelyet tavasszal és ősszel egyaránt megtartottunk. A közös munka során könnyebb megjegyezni egymás nevét, mint a zajos templomtérben.

Külön köszönet illeti a kántorokat, a zene-kari tagokat és a technikai szolgálatot végzőket, hogy hétről hétre méltó hangszeres kísérettel énekelhetünk. Hívjuk a fiatalokat a havi rendszerességű ifjúsági istentiszteletekre, és

ván presbiternél lehet jelentkezni a diakónusi szolgálat támogatására.

Hálás vagyok intézményeink dolgozóinak odaadó munkájáért. Új intézményi lelkészek érkeztek hozzánk. Szőgyényi-Kovács Henrietta gyermeknek adott életet, ezért a gyermekgondozás idejére Pető-Veres Kata helyettesíti. Pethő-Korpos Orsolya és Édes Gábor belépésével immár iskolánk mindhárom tagozatát teljes állású lelkész támogatja. Reméljük, hogy előbb-utóbb önálló gyülekezeti közösség is kialakul Rózsakertben. Beosztott lelkészünk, Szászné Lázár Eszter Csenge félállású óvodalelkési szolgálatot vállalt, és ezúton is gratulálunk PhD-fokozatának megszerzéséhez.

Ézsaiás 57,19

*„Megteremtem ajkán a hála gyümölcsét.
Békesség, békesség közel és távol.”*

köszönjük a szolgálók – különösen az 1Kor és az ifjúsági zenekar dicsőítő zenészeinek – áldozatvállalását.

Hálával gondolok arra, hogy békéssé vált az élet Izraelben, Gázában és Libanonban. Sajnos Szudánban és Ukrajnában továbbra is ezrek halnak meg. Gondoljunk imádságban a szenvedőkre. Folyamatosan utaljuk a támogatást a lelkészcsaládoknak is, és Pál Sándor testvérünk heti rendszerességgel gyűjti az igényeket, valamint viszi a segítséget Kárpátaljára. Köszönöm a testvérek eddigi áldozatvállalását, és kérjük a további rendszeres adakozást erre a célra! A munkában meghatározó Szabó Kata diakónusunk szolgálata is, akinek fizetését szintén a rendszeres adakozók biztosítják. Főrizs Ist-

Óvodánkban, általános iskolánkban, gimnáziumunkban és a Reformator Culina konyhánkban is rendben folyik az élet. Már most megkezdődött a jelentkezés a Halacska Óvodába és iskolánk első osztályába. A gimnáziumi jelentkezések december 1-jével lezárultak, de még lesz lehetőség hozzánk iratkozni. Bátorítsuk erre a hívó gyermekeket! Köszönöm az intézményi szülői közösségek támogatását is. A református intézmények között kiemelkedő az 1%-os felajánlásaink aránya.

Hitoktatóink és beosztott lelkészeink szolgálata is eredményes a fiatalok között. Köszönöm az októberi konfirmációra felkészítő lelkési szolgálatot. Örömteli, hogy a konfirmandusok jelentős része ifiben folytatja kö-

zösségünk építését. Kórusunk szeretettel várja az énekelni vágyókat a hétfő esti próbákra és a rendszeres templomi szolgálatokra.

Az adventi időszakban péntek reggelénként imaközösséget tartunk. Köszönjük a közreműködők odaadását. Minden hónap második vasárnapján reggel 9 órakor imaközösség van a toronyszobában a gyülekezet növekedéséért, Papp-Tóth Viola beosztott lelkész vezetésével. Már 5 éve, hogy a mennyei hazába költözött Nagy Péter lelkészünk. Hálaival emlékeztünk szolgálatára sírjánál és az emlék-istentiszteleten.

Idén is számos tábort és hétvégi alkalmat szerveztünk. Már most érdemes bejegyezni a naptárba a többgenerációs gyülekezeti tábor, amely 2026. augusztus 16–22. között lesz a szárszói SDG Központban. Október 3–5. között mezőpaniti testvérgyülekezetünkkel közös, emlékezetes kiránduláson vettünk részt Nagysebesen és környékén. Jövőre mi leszünk a vendéglátók – várjuk a lehetséges szállásadók jelentkezését! Köszönöm a vezetők és a közreműködők munkáját.

Köszönöm Gazdasági Irodánk áldozatos és eredményes munkáját. Ezt a szolgálatot Szalontay Károly koordinálja, aki a gazdálkodásunkról szóló beszámolót is elkészíti.

Fontos tudni, hogy gyülekezetünk alapvető működését nem az állam biztosítja, hanem a gyülekezeti tagok adományaiból finanszírozzuk. Egyházunk gazdasági törvénye szerint az

egyházfenntartói járulék (nem adó!) ajánlott minimális összege a jövedelem 1%-a. Érdemes összevetni adományunk mértékét más, nem feltétlenül szükséges kiadásainkkal (pl. üzemanyag, alkohol, dohányzás, szórakozás). Köszönjük, hogy a testvérek anyagilag is hordozzák gyülekezetünket! Kérjük, hogy lehetőségeikhez mérten, havi rendszerességgel vállalják az anyagiakban megnyilvánuló hálaáldozatot. A rendszeres havi utalás segíti gazdálkodásunk tervezhetőségét. Egy ideje már bankkártyával is lehet egyházfenntartói járulékot vagy perselypénzt fizetni a templomban, a pénztárosi asztalnál.

Hamarosan elindul az 1%-os kampány is. Kérjük, bátorítsák ismerőseiket – a nyugdíjasokat és azokat is, akik bármely okból nem fizetnek SZJA-t –, hogy rendelkezzenek egyházunk és alapítványunk javára.

Kövessük figyelemmel a **www.feltamadas.hu** honlapot és az ott található gyülekezeti naptárt!

Köszönöm minden gyülekezeti tagunk támogatását, és kérem, hogy az Ige ajándékát szívünkben hordozva készüljünk a Karácsony ünnepére.

Ézsaiás 57,19

„Megteremttem ajkán a hála gyümölcsét.
Békesség, békesség közel és távol.”

Budafok, 2025. december 13.

Áldás, békesség – Istennek dicsőség!

INTÉZMÉNYI LELKIPÁSZTORI BESZÁMOLÓ

SZÁSZNÉ LÁZÁR ESZTER CSENGE

Immáron a Halacska Református Óvodában is van intézményi lelkész. Ezt az új feladatkört 2025. október 1-jétől töltöm be. Óvodánkban korábban dolgozott lelkigondozó és kommunikációs tanácsadó, ebben az évben pedig lelkipásztor került az intézménybe.

Ha meg kellene fogalmaznom a saját küldetés-nyilatkozatomat, valahogy így hangzana: imádságaimmal, beszédemmel és jelenlétemmel Isten Szentlelkét szeretném közvetíteni, bízva abban, hogy átmossa és átfújja az intézményt, mint amikor advent idején mindent átmozgatunk, leporolunk, felfrissítjük a régóta érintetlen felületeket, és megtisztítjuk az ágyneműket. Erre csakis Isten képes.

Arra vágyom és azért dolgozom, hogy

minden ott dolgozó, valamint a gyermekét hozzánk beírató család megtapasztalja, hogy Isten Szentlelke örömet, békességet, türelmet, jószágot, hűséget, hálát és ön-mértékletességet ajándékoz nekünk. Bízom benne, hogy az Istentől kapott küldetésem, amelynek célja, hogy hitelesen és hűséggel szolgáljam az Urat, hosszú távon sok gyümölcsöt hoz majd a kollégák, a családok és a gyermekek számára.

Az elmúlt két hónap során a gyerekekkel az áhítatokon és a csoportfoglalkozásokon találkoztam, a felnőttekkel pedig a felnőtt áhítatokon és különböző programokon. A gyerekek már láttak papírszínházat, de báboztam nekik, sőt előfordult, hogy egy nagy lombos fának öltöztem, hogy olyan legyek, „mint a folyóvíz mellé ültetett fa”. Hallottak már he-

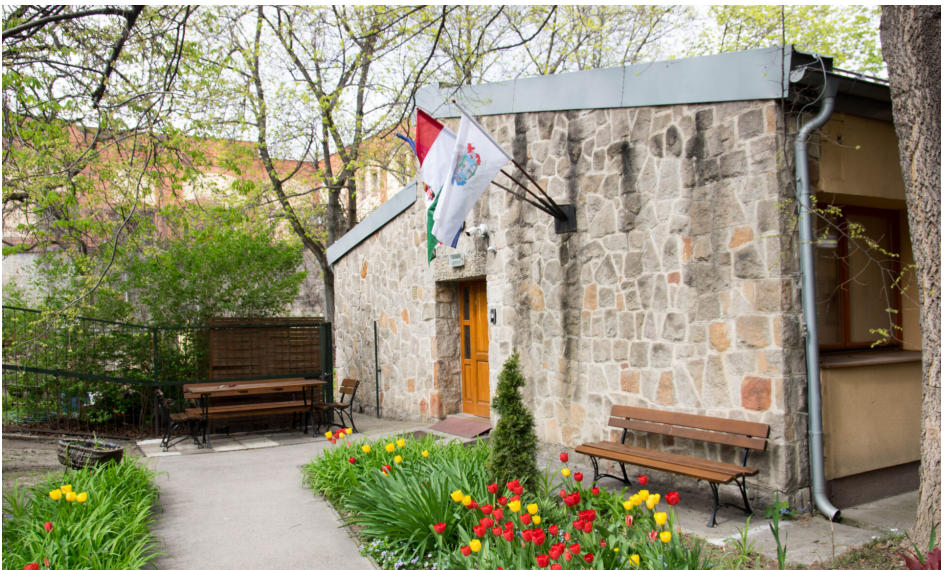
gedűszót, és a gitárom is minden alkalommal előkerül. Többen mesélték, hogy otthon a gyerekek maguktól éneklik a megtanított dalokat kis csicsergő hangjukon. Ahol éneklés van, ott nincs helye félelemnek vagy szorongásnak, csak örömmel és hálának. A gyerekek óriási szeretettel fordulnak felém, így kezdem megismerni a pedagóguspálya legszebb részét: a gyerekek hálájából fakadó szeretetet.

A felnőtt áhítatokon a tanítványok útját járjuk végig Jézus mellett, igyekszünk kapcsolódni az üzenetekhez. Van, hogy éneklünk, máskor pedig nagy beszélgetések kerekednek, és előfordul, hogy a délutános műszak munkatársai nem jutnak haza időben. Tervbe van véve egy „Értékes nő” kurzus indítása is, amely teljesen fakultatív alkalom lesz. Emellett szeretnénk még több hitmélyítő találkozót szervezni, ahol a résztvevők növekedhetnek a hit és ismeret terén.

A szülők számára imareggelit szerveztem. Finom krémek, felvágottak és péksütemények, tea és kávé mellett beszélgettünk arról, hogy a felolvasott zoltár alapján mi is lehet a mi saját imánk. A beszélgetés végén imaközösségben zártuk az alkalmat.

A félév során a gyülekezet és az óvoda több ponton is kapcsolódott: az adventi gyermekgyűjtások, a bibliai „Ki-Mit-Tud?” vetélkedő, valamint a befogadó istentisztelet erősítették az idetartozás érzését. Úgy érzem, intézményi lelkészként fontos szerepem a „híd-funkció”, hogy a gyülekezet és az óvoda szerves egységet éljen meg, amelyben mindenki élvezheti a rábízott feladatok gyümölcseit.

„A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívettség, jószág, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” (Gal 5,22-23a)

ISTEN SZERETETÉBEN ÉS GAZDAGSÁGÁBAN

„Mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.”

1 Tessalonika 5:16–18

PÁL SÁNDOR

A lázatos és örömteli szívvel visszatekintve az elmúlt időszakra, megszeppenve ismerem fel, mennyi gondoskodó, lehajló szeretetet hordoz valójában a „Mindenért” szó, és mennyi mindenért kell hálát adnom.

Szeretnék hálát adni mindnyájatoknak, hogy oly fáradhatatlan odaadással és hűséggel támogattátok kárpátaljai szolgálatunkat: a hosszú évek óta rendszeresen segített 11 ottani lelkész támogatásához nyújtott adományokkal, a Baba–Mama Kör rengeteg gyűjtésével, az óvoda és iskola adományaival. Hálás vagyok a magánszemélyek sok erőt nyújtó együttműködéséért és imáiért, a Fancsikai református testvérközösségnek nyújtott sok-sok segítségért, amelynek eredményeként néhány napja 400 ezer forintot sikerült eljuttatni hozzájuk.

Fontosságukat átérezve és megélve köszönöm az imádságokat és a mellettünk állást, amelyek erőt adtak küldetésünk teljesítéséhez.

Hálás vagyok a **Te is Segíthetsz Támogató Alapítvány** támogatóiért is, akik lehetővé tették, hogy ebben az évben közel hetvenszer járassunk Kárpátalján, és 140–150 tonna adományt juttathassunk el a rászorulóknak. Nap mint nap megtapasztaltuk az Úr vezető szeretetét.

Bizony, napi valóságként sürget az Úr üzenete: „Hordozzátok egymás terhét, és így töltsétek be Krisztus törvényét!” (Gal 6,2)

Ott, ahol félelem, bizonytalanság és elesettség uralkodik felnőttekben és gyermekekben egyaránt. Sokszor nincs áram, sokan küzdenek a megmaradásért, túlélésért. A szociális konyhák több mint 1000 családot látnak el ételmisszerrel. Nincs olyan adomány, amire ne lenne szükség, de a legfontosabbak: tartós élelmiszerek, gyógyászati felszerelések, felnőtt pelenkák, ruhák, játékok gyermekeknek. Most is gyűlnek a cipős dobozok rengeteg ajándékkal, több száz gyermeknek a karácsonyi meglepetések, tartós élelmiszer csomagok, rengeteg rászoruló családnak a különféle falvakban.

Nagy a szükség, és közben a besorozás elől menekülő emberek nem tudnak dolgozni, felélik utolsó tartalékaikat is. A besorozás szinte biztos halált jelent, hiszen a pár napos felkészítés sem a harcra, sem a saját életük megvédésére nem teszi őket alkalmassá. Rémisztő az utcákon cirkáló katonák és rendőrök jelenléte. Sok embert köröznek, rengetegen elmenekültek, bujkálnak, rettegnek, családjaik folyamatos bizonytalanságra vannak ítélve.

A kézzelfogható segítség mellett nagy szükség van lelki támogatásra is, hogy érezhessék: nem hagytuk őket magukra, velük vagyunk, összetartozunk, hogy kitartsanak szülőföldjükön, és ha véget ér a háború, minél többen térhessenek vissza hazájukba. Imádkozzunk ezért is, hiszen az imáknak óriási ereje van.

Köszönöm az **Órbottyáni Szeretetotthon** iránti, hosszú évek óta tartó támogatást is.

Szép emlékként hordozom, hogy lelkész apósommal 1975-ben jártam először a Du-naalmási Szeretetotthonban; azóta is rendszerek a szívmengető találkozások, és már harminc éve segíthetjük őket. Az idei látogatások során ismét átérezhettük Isten békéjét, csendjét és közelségét e szolgálat közben.

Az idei év számomra személyes áldásokban is gazdag volt. Isten kegyelméből negyedszer járhattam végig az **El Camino** zarándokutat, a 900 kilométeren keresztül

megtisztította a szívemet, és a találkozásokat, amelyekben Te néztél vissza rám.

Hálát adok azért is, hogy megélhettük az 50. házassági évfordulónkat, a 70. születésnapomat, valamint azért, hogy immár 40 éve szolgálhatok sportbíróként a Forma-1 világában.

Meghatott örömmel töltött el, hogy a gyülekezettől Hűségérmet vehettem át. Úgy érzem, Isten a tenyerén hordoz, és nem érdemeimért, hanem kegyelméből ajándékoz meg mindazzal, amit eddig kaptam.

*„Hordozzátok egymás terhét,
és így töltsétek be Krisztus törvényét!”
(Gal 6,2)*

folyamatosan érezve Isten hatalmas szeretetét és gazdagságát. Csodálatos volt átélni Teremtőnk közellétét, közvetlenségét, megnyugtató békéjét, csendjét és apró csodáit. A zarándokút végén a következő gondolat fogalmazódott meg bennem, amely azóta is kísér: *Uram, megérkeztem. Nem azért, mert elég erős voltam, hanem mert Te végig mellettem jártál. Köszönöm az utat, a hosszú napokat, a csendeket, a fáradságot, a békét, amely*

Hálás vagyok a családomért, szeretteimért, barátaimért és mindazokért, akik velünk együtt szolgálnak és építik Isten országát. Kérem, hogy a mi Urunk továbbra is áldja meg a Budafoki Református Gyülekezetet, és tegye gyümölcsözővé közös munkánkat.

Köszönöm, Uram, mindezeket, és végül hozzáteszem mindazt, amit még elfelejtettem hálás szívvel megköszönni, amelyekben Te néztél vissza rám.

NÉMETHNÉ PÖTÖRDI ZSUZSA BEMUTATKOZÁSA

Tősgyökeres bicskei református család harmadik lánygyermekéként nevelkedtem Bicskén. Középiskolai tanulmányaim Tatabányán végeztem, majd az Egészségügyi Főiskolán szereztem diplomát. 1979-ben Budapesten kezdtem dolgozni, ami életem egyik nagy fordulópontjának előkészítője lett.

Tanulmányaim befejezése után keresni kezdtem az életben eligazodást segítő pontokat. Így találtam rá a munkahelyem közelében, a Sashalmi Református Templomban működő ifjúsági közösségre, amelynek tagja lettem. Isten ígéje megszólított, de mivel hívő családban nőttem fel, az evangélium ismerősen csengett számomra. Egy hétfő esti ifjúsági alkalmon, ima közben szólított meg Isten ezekkel a szavakkal: *„Merd rám bízni magad!”* Ott, a csendben megtettem ezt.

Ezután tapasztaltam meg vezető lelkeszűnk, Németh Géza bácsi hívását is, Jézus szavaival: *„...aki énhozzám jön, azt semmi képpen ki nem vetem.”*

Ez az ige vezetett, adott életbátorságot és lelki növekedést az azóta eltelt évek során. Istenre bíztam a párkeresést is, és abban az évben egymásra találtunk ifj. Németh Gézával.

Budafokon 1983-ban telepedtünk le. A gyülekezethez való aktív kapcsolódásunk azonban csak akkor következett be, amikor második gyermekünket vártuk. Bennem fogalmazódott meg az a felismerés, hogy ahhoz a gyülekezethez érdemes tartozni, ahol élünk. Így tudjuk gyermekeinket közösségbe kapcsolni, ami a hitbeli nevelésük fontos része. Akkoriban Tánczos Zoltán volt a lelkes. Volt olyan

aktív magja a gyülekezetnek, de kevesen jártak templomba, fiatalokkal alig találkoztunk. Szép emlékként él bennem a téli időszakban, a gyülekezeti teremben tartott istentiszteletek közössége és a karácsonyi szeretetvendégségek melegséget sugárzó hangulata.

Pásztor János szolgálata idején lettek gyermekeink olyan korúak, hogy részt vehettem velük a szombati óvodás–kisiskolás hittanórákon. Judit néni barátságos invitálására először az énektanításban segítettem. 1990-ben megszületett harmadik gyermekünk, és ekkor indult el a Református Teológián a hitoktató-képzés, amelybe – látva a szolgálat szükségességét – én is bekapcsolódtam. Mire elvégeztem, megszületett a negyedik gyermekünk is.

Részt vettem a hittanos gyermekek táboroztatásában: először 1992-ben, majd szinte minden évben 2011-ig. Hálás szívvel gondolok vissza ezekre a táborokra, a lelkesekkel és más kreatív segítőkkel végzett közös szolgálatokra, különös tekintettel Papp-Tóth Violára, Rideg Erikára, Ábrahám Editre, Pálffy Szabolcsra és Ábrahám Angélára.

Számomra mindig fontos volt a közösségépítés. Ehhez kapcsolódik Naszádi Gábor és Krisztina gyülekezetbe érkezése, valamint a velük együtt vezetett „Derekas” kör megalakulása és működése. Igyekeztünk megszólítani és meghívni alkalmainkra a gyülekezetbe betérő, korosztályunkba tartozó családokat. Kéthetente találkoztunk: egyszer a templomban – ahol a gyermekek felügyeletét az akkori ifisek látták el –, máskor pedig vasárnap délutánonként családoknál. Több kirándulást,

gyalogtúrát is szerveztünk, amelyekre a gyülekezet tagjait is meghívtuk.

Illés Dávid szolgálatának kezdetével új területen folytattam a munkát: két általános iskolában lettem hitoktató. Addigra már a kisebbik lányom is óvodába járt. Közben a vasárnapi iskolát három korcsoportra bővítettük, és Fischer Márti nénitől átvehettem annak vezetését: a szolgálók koordinálását, a beosztások elkészítését és a helyettesítések megszervezését. Ebben sokat segített a „főállású anya” élethelyzetem. Hálás vagyok, hogy hosszú éveken át kapcsolatban lehettem gyermekekkel és családokkal; ezt a szolgálatot közel húsz éven át végeztem.

2002-ben Nagy Pétert választottuk új lelkesűnknek. Ezt követően ismét tanulásba kezdtem, és 2005-ben elvégeztem a mentálhigiénés szakképzést. Különösen meghatározó élmény volt számomra a Szonthy Erzsébettel, nyugdíjba vonulása alkalmából készített beszélgetéssorozat, amelyet szakdolgozatomban dolgoztam fel.

Ekkor fogalmazódott meg bennem, hogy inkább felnőttekkel szeretnék foglalkozni. Úgy alakult, hogy Becker Norbert lelkész átvette addigi hittan-csoportjaimat, én pedig felnőtt házicsoporthoz szervezésébe kezdtem. Először egy, majd két csoportot is vezettem. Ezek mintegy tíz éven át működtek, változó összetételben. Sok tapasztalatot szereztem, és megerősödött bennem, hogy szeretek csoportot vezetni, közösségben dolgozni.

Nagy Péter vezetése alatt alakult ki a presbitériummal együttműködő munkatársi csoport, amely 2006-tól évente munkatársi hétvégén tervezte meg az előttünk álló feladatokat, és értékelte az elmúlt évet. Ezeken a hétvégén rendszeresen részt vettem, az

előkészítésben is. A gyülekezet életében is nagyon aktív időszak kezdődött, és jó volt betekintést nyerni abba, hogy kik állnak a sok megvalósuló program mögött.

2010-ben kerültem az óvodába mentálhigiénés segítőként (lelkigondozóként), ahol a családokat kísértem figyelemmel, és a munkatársak támogatására is törekedtem. Szeretettel és odaszánással végeztem ezt a feladatot nyugdíjba vonulásomig, három évvel ezelőttig. 2012-től az óvodás szülők számára bibliodráma-csoportokat szerveztem – kezdetben egyet, majd évről évre újabbakat egészen 2020-ig. Ezt tartom szakmai munkám egyik legkiemelkedőbb tapasztalatának.

2010-ben volt az első nyári tábor, és egy kivételével mindegyiken részt vettem. Szolgálatom másik fontos területe az imádságos alkalmak szervezése volt, különösen a nagy ünnepek előtti „virrasztások” kidolgozása, amelyet Csűrös Varga Vandával együtt kezdtünk el. Ezek felolvasott igehelyekből, teológiai szövegekből, költött és szabad imádságokból, valamint énekekből álltak. Több éven át tartottuk ezeket az alkalmakat, jelenleg pedig a nyári táborok részei.

Hét éve Szász Lajos vezeti gyülekezetünket. Hálás vagyok lelkiismeretes szolgálatáért.

Hálát adok Istennek azért, hogy életerőmből adhattam a gyülekezet épüléséhez, és hogy ma már új szolgálók viszik tovább ezt a munkát: fiatalok, elhívottak, tetterre készek. Hálás vagyok, hogy Isten megújítja az elhívásunkat, és a tőle kapott erő egyben tartja a gyülekezetet a változások közepette is. Lelkészeink hirdetik az evangéliumot, gyermekeim pedig hitben járnak.

Istenünk, oltalmadra bízunk továbbra is magunkat és gyülekezetünket!

FELMÉRÉS AZ ISTENTISZTELETI RENDÜNKEL KAPCSOLATOSAN

„Énekeljetek az Úrnak új éneket...!” (Zsolt. 98:1.)¹ Tessalonika 5:16–18

SZÁSZ LAJOS

Hálásan köszönjük annak a 134 embernek, aki kitöltötte idén ősszel az istentiszteleti rendünkkel kapcsolatosan összeállított kérdőívünket. Örömmel állapítjuk meg, hogy ilyen nagy létszámban vettek részt ebben a folyamatban a testvérek, így a gyülekezet vezetősége számára is egyértelmű visszajelzést adtak a mögöttünk hagyott időszak változásaival kapcsolatosan. Az alábbiakban a kérdőív eredményeit és az azokból kézzelfoghatóan látszó következtetéseket kívánjuk megosztani.

A válaszadók

Összesen 134-en töltötték ki a kérdőívet, 96 nő (71,6%) és 38 férfi (28,6%). A válaszadók közül 9-en (6,7%) még tizenévesek, míg 6 fő (4,5%) túl van a 80. életévén. 91 fő (az összes kétharmada) majd minden héten, de havonta többször vesz részt istentiszteleten, de 6 olyan kitöltő (4,5%) is akadt, aki csak a nagyobb ünnepeken jön el a templomba. A kitöltők kb. kétharmada (88 fő) a 10:00-kor kezdődő istentiszteletre jár, 23 fő (17,2%) pedig a korábbira, míg 22 (16,4%) esetében változó, hogy éppen melyik istentiszteletre tud, akar eljönni.

Kérdések és válaszok

Az első kérdés a válaszadók szempontjait vizsgálta az istentiszteletek kiválasztása, pre-

ferálása kapcsán. A válaszadók 71%-a jelölte meg az istentisztelet időpontját, 48,9%-a a zenei kíséretet, 46,6%-a pedig az ismerősök, barátok jelenlétét döntő tényezőként. Fontos szempont volt még, 45 fő (34,4%) számára a gyermekistentisztelet elérhetősége, a legkevesebben pedig, 22 fő (16,8%) az istentisztelet hosszát jelölte meg, mint kiválasztási szempontot.

Egyéb, a fentebbieken túli szempontokat említettek többen: a „hagyományos istentiszteleti rend” és az orgona által kísért énekletés esetében.

A következő kérdésben 1-től 5-ig kellett fontosság szerint növekvő módon értékelni több szempontot az istentiszteletekkel kapcsolatosan.

A válaszadók számára az istentiszteleten szolgáló lelkipásztor személye 4,06-os, az igehirdetés hosszúsága 3,17-es, az istentisztelet hosszúsága 3,27-es, általában a zene stílusa 3,76-os, az énekek szövege 3,86-os, a gyermekfelügyelet elérhetősége 2,67-es osztályzatot kapott.

A következő kérdéseknél értékelni kellett bizonyos állításokat, aszerint, hogy 1-től 5-ig terjedő skálán mennyire ért egyet vele a válaszadó, szintén egyetértés növekvő sorrendjében. A rövidebb prédikációkat általában 3,12-es értékeléssel kedvelik. Az *„örömmel tanulok és éneklek új énekeket”* állítás 3,74-et kapott, közel ugyanennyit (3,73-at) kapott

az „értékelem, hogy változatos hangszereléssel és több zenész közreműködésével énekelhetünk” – mondata. 3,19-et kapott a kék énekeskönyvünk használatát preferáló állítás, míg a több új ének tanulását forszírozó mondat már csak 3,05-ös egyetértést ért el. Közel ugyanilyen mértékben, 3,03-as értékkel támogatták a válaszadók az orgona által kísért éneklés fontosságát. 3,65-ös támogatottságot kapott a mondat, mely szerint örömmel tölti el a válaszadót a gitár és a dob jelenléte a templomban. Az eddigi legkisebb támogatást a prédikációkban hangsúlyosabban megjelenítendő közéleti kérdések igényét aláhúzó állítás kapott, 2,48-at.

Az igehirdetésekre fókuszáló állításokat az alábbiak szerint súlyozták a válaszadók: „az igehirdetésektől lelki nyugalmat, békességet várok”: 4,01; „Az igehirdetésnek elsősorban a Szentírás üzenetét kell közvetíteni”: 4,35; „Az istentiszteleten arra vágyom, hogy Isten megszólítson”: 4,64; „Az igehirdetések általában lelki épülésemre szolgálnak”: 4,49. Végül pedig azt az állítást, mely szerint a két istentisztelet nehezíti a kapcsolattartást a gyülekezeti tagokkal, 2,26-ra értékelték.

Az utolsó kérdés azt vizsgálta, hogy jobbnak tartja-e a válaszadó összességében az új – két istentiszteletet bevezető – rendet, mint a régit? A válaszadók 3/4-e, 74,4%-a igennel válaszolt, 9%-a nemmel és 16,5% nem adott választ a kérdésre.

Következtetések

A legfontosabb, örömteli tanulsága a felmérésnek, hogy a gyülekezet túlnyomó többsége pozitívan értékeli az istentiszteleti rendünk megváltoztatását. Fontos tanulság, hogy az istentiszteletek kapcsán magasan a

legfontosabb szempont annak időpontja, tapasztaljuk is, hogy többeknek rendszeresen, másoknak időszakosan jobban megfelel a korábbi istentisztelet időpontja.

Amennyiben kicsit mélyebben vizsgáljuk meg a válaszokat, és a számok mögötti összefüggésekre tekintünk, akkor érdekes tanulságok bontakoznak ki. Abban az esetben, ha a válaszadók életkora szerint csoportosítjuk a válaszokat, azt látjuk, hogy az orgona jelenléte az istentiszteleteken leginkább az idősebb generációknak (legmagasabb arányban a 60 éven felülieknek) fontos, ugyanakkor a gitárt és dobot preferálók körében alig-alig találunk valakit ugyanebből a korcsoportból. A különféleképpen megfogalmazott, de ugyanúgy a zenei kíséretre vonatkozó kérdésekre adott válaszok csak megerősítik az összképet: látható a gyülekezetünkön belül egy generációs különbség a zenei ízlés, a hagyományok, illetve az ezzel kapcsolat elvárások tekintetében. Ez a generációs szakadék pedig már nem a 20-as éveiben járókat választja el az idősebbektől, hanem 60 évnél idősebbek körében mutatkozik a náluk fiatalabbakkal szemben szignifikáns különbség.

Amennyiben nemek szerint vizsgáljuk meg a válaszokat, úgy azt látjuk, hogy a nők általában egy kicsit elégedettebbek az igehirdetésekkel, valamint a zenei kísérattal kapcsolatos változtatásokkal szemben is támogatóbbak, mint a férfiak.

Az egyéni, saját megfogalmazású változásokból bizonyos tisztázandó félreértések is nyilvánvalóvá váltak. Többen féltek tőle, hogy a 8:30-as istentiszteletünket meg szeretnék szüntetni, mások pedig a 10:00-kor kezdődő istentiszteleten is a hagyományos istentiszteleti rendet szeretnék látni. Hangsúlyozni sze-

retnénk, hogy nem szerepel a tervek között a két istentisztelet bármelyikének a megszüntetése, a felmérés csak aláhúzta az eddigi tapasztalatainkat: van igény egy korábban kezdődő istentiszteletre. Ehhez kapcsolódóan szeretnénk hangsúlyozni: a két istentiszteleten ugyanaz a liturgia, ugyanaz a prédikáció, egyedül az énekek kiválasztásában, mennyiségében és a zenei kíséretében vannak különbségek.

Hiszünk benne, hogy Isten Lelke munkálkodik mindkét istentiszteletünkön. Hiszünk benne, hogy Isten új és régi énekeken keresztül, orgona és gitár hangja mellett is megszólítható, dicsőíthető. Hiszünk benne, hogy ez a különbség nem kell, hogy ellentétet szítson a gyülekezetünkön belül, hanem hordozza a

kölcsönös gazdagodás, növekedés nagyszerű lehetőségét. Reméljük, hogy a kétféle, a fiatalokat és idősebbeket, hagyományokhoz ragaszkodókat és újítni vágyókat megszólító istentiszteletünk összességében többeket ér el, és így is szolgálhatja Isten országának növekedését.

Amikor vasárnaponként belépünk a templomunkba, mindannyian – függetlenül attól, hogy melyik istentiszteletre érkezünk – áthaladunk a reformáció 500. évfordulója alkalmából kapott emlékkövön, ahol az alábbi, Szegedi Kis Istvántól származó idézet olvashatjuk: *„A szertartások különbözősége az egyház egységét nem töri meg, ha a szív és a lélek egy.”*

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

PAPP SZILVESZTER

Az Úr kegyelméből gyülekezetünkben négyen – Szalontay Károly presbiter és felesége, Zsuzsa, Kustos Tibor nyugalmazott lelkipásztor, valamint jómagam – 2025. december 5-én látogatást tettünk erdélyi testvérgyülekezetünkél, Mezőpaniton. A péntek reggeli indulást követően kora délután érkezünk meg, ahol igazán szívélyes fogadtatásban részesülünk Kovács Tibor lelkipásztor úr felesége, Sarolta részéről. Bár én személy szerint első alkalommal jártam Mezőpaniton, olyan érzésem volt, mintha visszatérő, közeli vendég lennék. Tibor lelkipásztor úrral aznap sajnos nem találkoztam, mert szolgálata miatt csak

későn ért haza. A szívélyes fogadtatás azonban ezzel még nem ért véget: vendéglátóm, Varró Ernő és családja hasonló szeretettel fogadtak, és osztották meg hajlékukat a fáradt utazóval – velem.

Másnap délelőtt elérkeztünk látogatásunk egyik fő céljához: átadtuk a Budafoki Református Gyülekezet által összegyűjtött 360 darab Bibliaolvasó Kalauzt. Ezt követően, immár Kovács Tibor lelkipásztor úrral kiegészülve, Nagyborosnyó felé vettük az irányt, hogy személyesen adjuk át gyülekezetünk adományát egy idős házaspárnak, akik a közelmúltban súlyos árvízkárokat szenvedtek. Érkezésünkkor a helyi lelkipásztor, Német Zoltán és családja fogadott bennünket. Rövid egyeztetés után együtt indultunk a pár háznycira lakó há-

zaspárhoz, Kádár Zoltánhoz és feleségéhez, Mártához, akik már nagy izgalommal várták látogatásunkat.

A felemelő és egyben megható találkozást Kovács Tibor lelkipásztor úr szavai és imája tették igazán fajsúlyossá és családias-sá. Mindannyian a házuk frissen felújított kis konyhájában foglaltunk helyet. Beszélgetésünk során a házaspár elmesélte és meg is mutatta az árvíz okozta károkat, kiemelve azt a lelki terhet, amellyel az első napokban szembe kellett nézniük. A kilátástalanság már-már testi betegséggé nőtt bennük, ám a Jóisten hamar küldött segítséget: a helyi önkéntesek és a gyorsan érkező adományok révén megkezdhatték az otthon helyreállítását, és beszerezhatték a szükséges háztartási gépeket. A családi ház újjáépíté-

sében minden támogatásra nagy szükség volt.

Bármennyire is szerettünk volna még maradni, a hosszú útra való tekintettel vissza kellett indulnunk Mezőpanitra, ahová így is csak este tíz óra körül értünk vissza.

Vasárnap reggel mindannyian részt vettünk az imaközösségen, majd az istentiszteleten, amelyet Kusztyos Tibor lelkipásztor úr vezetett. Öröm volt látni az új templomot, de még ennél is nagyobb öröm volt megtapasztalni a gyülekezet élő erejét, és érezni a Szentlélek munkáját, amely megtartja őket ilyen szép számban és gyarapodásban.

Ebéd után eljött a búcsú ideje. Szívélyes vendéglátásuk jeléül számos ajándékkal leptek meg bennünket, mielőtt hosszú utunkra indultunk vissza az anyaországba.

LÁTOGATÁS MEZŐPANITON ÉS NAGYBOROSNYÓN

KUSZTOS TIBOR NY. LELKIPÁSZTOR

Ebben az esztendőben is megtörtént a mezőpaniti adventi testvérgyülekezeti látogatás. Mint előre látható volt, Szalontay Károly gondnok testvérünk vállalta a szervezést és kivitelezést. E sorok íróját is ő kérte fel az együttutazásra. Mint gyakorlott gépkocsivezető, biztos kezekkel és jó reflexekkel ült a kormány mellé, amit a hosszú út és a változó időjárás miatt különösen nagy szükség volt. December 5-én reggel indultunk, és a délutáni órákban célba is érkeztünk Mezőpanitra, ahol igaz testvéri szeretettel fogadtak bennünket vendéglátóink.

Aki már járt erre, nem lepődik meg a templom és környezete tisztaságán, rendezettségén, a gyülekezet tagjainak őszinte, felénk sugárzó testvéri szeretetén, valamint a lelkipásztor és hitvese fáradtságot nem ismerő, imádsággal végzett szolgálatán, amely jó példa és láthatóan ragadós a hívek felé is. Felsorolni is fárasztó lenne a sok és szerteágazó munkát, amely az igehirdetés, lelkigondozás, az állandó egészségügyi ellátás megszervezésén és működtetésén, valamint az épületek karbantartásán, bővítésén keresztül a sokszínű ifjúsági munka maradéktalan elvégzését magába foglalja. Ennek a mérhetetlen közösségi munkának megvalósulása Isten kegyelme mellett, igazi segítőtársakkal, gondnokkal, kántorral, presbitérium tagokkal és jószándékú gyülekezeti tagokkal lehetséges.

Másnap, szombaton indultunk Székelyföldre, Nagyborosnyóra.

Mielőtt a karitatív jellegű utazásunkról és annak eredményéről beszámolok, szeretném ismertetni annak a tájegységnek vázlatos leírását, amelynek nemcsak Istentől teremtett természeti szépsége ragadja meg az arra utazókat, hanem történelmi múltja és a különböző korokban betöltött társadalmi szerepe is. Székelyföldön található Orbai szék, a történelmi Magyarország keleti határvidéke. Egyik régi települése Nagyborosnyó, amelyről már az 1332-es évből írásos emlék maradt fenn. Az egykori római kori hadi út mentén terült el

a többi környékbeli településekkel együtt. A XIV. században a mostani falu közelében levő dombon (Várhegy) Nagy Lajos királyunk fából épült vára állt, amelynek helyére 1562-ben János Zsigmond (Szapolyai János) névleges magyar király, erdélyi fejedelem a Székelybánja várat építtette fel.

Nagyborosnyó első temploma az Árpád-korban épült, amelyet az 1700-as években bontottak le, majd újat építettek. A jelenlegi templom 1854 és 1856 között készült el. A település lakói, mint egész Székelyföld népe, ki voltak téve a tatár, török dúlásának, a Habsburgok anyanyelvünk és vallásunk elleni támadásainak, a román sovén-nacionalista elnyomásnak, és a kommunista uralom magyarok elleni, különösen kegyetlen nemzetromboló politikájának. Az első és második világháború utáni jogfosztottságoknak is ki voltak téve. Elég, ha csak a román Vaszgárda tömeggyilkosságaira gondolunk.

Mindezek ellenére most lélekben lépünk át a próbák sorozatát jelentő, múlt történelmi időkből az idők korlátait nem ismerő üdvtörténetbe, ahol a mi üdvösségünk a békeesség fejedelme, Krisztus, aki mindenben minden, akinek eljövételét várjuk ebben az Adventben is. Jó volt tapasztalni, hogy egy korábban reménytelennek látszó helyzetből, a szív diktálta testvéri összefogás eredményeként, hogyan tudott boldogan hálát adni Istennek a nagyborosnyói idős házaspár, akiket meglátogattunk, és akiknek a budafoki gyülekezet összegyűlt pénzadományát Szalontay Károly testvérünk jelenlétünkben átadta.

Néhány hónappal korábban mindent elárasztó szennyes víz ömlött be a ház ablakán, elpusztítva egy élet munkáját, halálfélelembe kergetve a tehetetlenné vált lakók lelkét. És

most, mi, akik boldog szemtanúi lehettünk két idős ember őszinte hálájának, megtapasztalhattuk a megsemmisülni látszó hit újjászülésének csodáját. Kovács Tibor mezőpaniti testvérgyülekezetünk lelkipásztorának imavezetésével adhattunk hálát Isten mindenkét jóra vezérlő kegyelmének, amely által a kétségbeesésből megnyugvás született, és a katasztrófa romjain egy új, kényelmesen berendezett, megújult lakóház épült. Szébb és kényelmesebb, mint amilyen az árvíz előtt volt.

Jól eső érzéssel nyugtázhattuk, hogy az életkedvét visszanyert idős házaspár nem maradt magára, hiszen továbbra is biztos támaszként mellettük áll Német Zoltán helybeli lelkipásztor és hitvestársa, akik szeretettel fogadtak és bőszeges vendéglátásban részesítettek bennünket.

Feladatunk teljesítése után visszatértünk Sepsiszentgyörgyre, Tusnádfürdőre, Csikszeredába, Székelyudvarhelyre, Szovátára és Marosvásárhelyre érintve, végül Mezőpanitra, ahol másnap, vasárnap közös istentiszteleten adhattunk hálát Istennek ránk vigyázó kegyelméért. A budafoki gyülekezet ajándékát, 360 darab Bibliaolvasó kalauzt és atyafiúi szeretetteljes köszöntését adtuk át a templomban megjelent testvérgyülekezetünk sok száz tagjának, és hoztuk magunkkal az ő adventi áldáskívánásukat a budafoki gyülekezetünk számára.

Hálával és köszönettel gondolunk a minket vendégül fogadó családokra, első sorban is Kovács Tibor lelkipásztorra, hitvestársára és gyermekeire. Isten gazdag áldása legyen életünkön.

Megköszönjük Istenünknek a megtett több mint 1800 km-en át ránk kiterjesztett oltalmát.

KÖSZÖNŐLEVELEK LELKÉSZEKTŐL

Gyülekezetünk havi rendszerességgel támogat tíz kárpátaljai lelkészt; az ő köszönetnyilvánításai következnek.

Tisztelt Lelkipásztor! Tisztelt Presbitérium! Kedves budafoki református testvérek!

Hálás szívvel és Isten iránti hálaadással köszönjük meg támogatásukat, amellyel családjainkat segítették az elmúlt időszakban. Isten különös próbatételeket engedett meg nekünk a háború vonatkozásában, ugyanakkor családjainkban örömeiből sem volt hiány.

A sok-sok veszteséget látva körülöttünk – gondolva az elesett katonákra vagy épp az elköltöző családokra – az ember felteszi magának és az Úristennek is a kérdést: Meddig még?! A válasz az Úrnál van! Bölcsességét és akaratát nem kérdőjelezzük meg, hanem bízunk abban, hogy megtart minket itt, Kárpátalján, ezért kitartunk hűséggel.

Támogatásuk hatalmas segítség volt családjaink számára, hiszen Isten látta és meghallgatta kérésünket: 2025. november 21-én megszületett második kisfiunk, Sámuel. Az ő neve is arról tesz bizonyosságot, hogy imádságaink nem hullottak a porba. Segítségnyújtásuk tehát éppen egy bővülő családhoz érkezhetett.

Köszönjük, hogy nemcsak gondolnak ránk, és nemcsak imádkoznak értünk, hanem szeretetüket cselekedetekben is megmutatják.

Isten áldja meg Önöket! Az Úr legyen a dicsőség mindenért!

Testvéri szeretettel:

*Máté Richárd, lelkipásztor
Izsnyéte*

Molnár Zsolt református lelkipásztor vagyok, a kárpátaljai Verbóc egyházközségben teljesítek szolgálatot.

Nagy szeretettel és hálával szeretném megköszönni a Budafoki Református Gyülekezet egész éves támogatását. Hálás vagyok a mindenható Istennek, hogy egy ilyen nemes gondolatot ültetett el a kedves testvérek szívében.

Négy gyermekünk van, akik közül kettő még egyetemista. Középső fiunk, Gedeon, a

Szegedi Tudományegyetem hatodik éves orvostanhallgatója, legfiatalabb fiunk, Péter, pedig a MATE Gödöllői kampuszán negyedéves agrármérnök hallgató.

A megítélt összeget teljes egészében az ő tanulmányi támogatásukra fordítottuk. Isten áldja meg a kedves testvérek életét és szolgálatát!

Kívánunk áldott adventi időszakot, boldog karácsonyt, és örömeikben gazdag új esztendőt.

Amennyiben gyülekezeti küldöttségük Kárpátalján jár, nagy szeretettel fogadjuk Önöket egy meleg ebédre vagy egy finom kávéra, ahol személyesen is megköszönhetjük segítségüket.

Köszönettel:

Molnár Zsolt, lelkipásztor
Verbőc

Kedves Testvéreink Jézus Krisztusban, mélyen tisztelt Támogatóink!

Ezúton szeretném szívből megköszönni, a magam és a családom nevében azt a szeretetteljes gesztust, amelyet irányunkba gyakoroltak ebben a történelmileg megterhelt időszakban. A kárpátaljai lelkeszi életpálya békeidőben is sok kihívást hordoz magában, a jelenlegi vészorszak pedig mindezt hatványozta. Bár panaszra valójában nem nyílik szánk, hiszen az Úr gondot viselt mindezidáig rólunk és közösségeinkről, mégis sokat jelent, hogy testvérré születtek számunkra a nyomorúság idején (Péld 17,17).

Az Önöktől kapott támogatás nemcsak anyagi segítséget jelentett, hanem lelki erőt és bátorítást is adott. Bár határok zárnak el bennünket egymástól, mégis gondolnak ránk, szívükön viselik sorsunkat, imádkoznak ér-

tünk, és szeretetüket, törődésüket tettekre is fordítják. Köszönöm, köszönjük, hogy családjunk mellé álltak!

Advent első vasárnapját ünnepeltük, a hitgyertyalángját gyújtottuk meg, az itthon maradt hittanosok szép szolgálattal készültek, és egészen megható volt látni, hogy sokan elbátorodtak Isten házába azok közül is, akiknek most a sorozások miatt bujkálniuk kell. Nem fogytunk el, Istennek hála, s lelkészként ezek a végvárként élő és szolgáló gyülekezetek vannak ránk bízva, így mi is kitartunk, és tesszük a dolgunkat.

Magunkról: jómagam tizennyolc éve szolgálom két kicsi gyülekezetben és egy szórványban, a feleségem hitoktató és kántor, akivel megosztjuk a szolgálat terheit. Isten három fiúgyermekkel áldott meg bennünket. A legidősebb Budapesten, harmadéves teológushallgató; a középső a Nagyberegi Református Líceum diákja; a legkisebb pedig Ungváron tanul.

Köszönjük, hogy ebben a nehéz időszakban éreztették velünk: a Krisztusban való testvériség határokon és élethelyzeteken átívelő valóság.

Áldja meg az Úr mindnyájuk életét, családjait és szolgálataikat! Nekünk is, Önöknek is szólunk Pál bátorító szavai:

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor háláddal tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolatokat a Krisztus Jézusban.” (Fil 4,6–7)

Rát, 2025. november 30.

Köszönettel és tisztelettel:

*Szimkovics Tibor
ráti és minaji lelkipásztor*

Szilágyi Károly vagyok, a Gáti Református Egyházközség és a Gáti Cigány Gyülekezet lelkipásztora. Harminc éve szolgálom lelkészként Kárpátalján. Nős vagyok, és három gyermek édesapja. Két fiam jelenleg egyetemi hallgató, kislányom pedig gimnáziumi tanuló.

Fiaim Debrecenben tanulnak: egyikük teológushallgató, a másik általános orvos hallgató.

Nagyon hálás vagyok a támogatásukért, hiszen a taníttatásuk jelentős anyagi terhet ró családunkra, és az Önök segítségével nagyban hozzájárul itthoni szükségleteink rendezéséhez, amelyet a háború okozta infláció is nehezít. A támogatást elsősorban havi költségeink fedezésére fordítjuk.

Nagyon köszönjük a támogatást családkunk nevében, és az Úr gazdag áldását kívánjuk a Budafoki Testvérek életére!

Tisztelettel:

Szilágyi Károly

Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A zápszozyi, a bakosi és az újbátyúi református gyülekezetek lelkipásztoraiként, magam és családom nevében szeretném megköszönni azt a támogatást, amellyel e nehéz háborús időkben mellénk álltak és segítettek.

Feleségemmel, Tímeával, aki Zápszozyban és a Nagydobronyi Református Líceumban hitoktató, immár 8 éve szolgálunk és élünk a zápszozyi egyházközségben, amelyhez közel 6 éve társult a bakosi és az újbátyúi gyülekezet lelkipásztori szolgálata. Az Isten megáldotta életünket két fiúgyermekkel, a 7 éves Benjáminnal és az 5 éves Nátánnal, s jelenleg a harmadik gyermekünkre várakozunk.

Az utóbbi idők minden nehézsége ellenére újra és újra megtapasztaltuk az Úr gondviselését, amely sokszor váratlan utakon érkezik meg hozzánk. Ekként éltük meg az Önök támogatását is, amely nagy segítséget jelent most, amikor a gyülekezetek anyagi nehézségekkel küzdve, elmaradásban vannak a szolgálattévők fizetésének folyósításával. Isten előtti hálával köszönjük meg az Önök nagylelkű támogatását, s kérjük az Úrtól, hogy áldja meg gyülekezetük életét, annak lelkipásztoraival, presbitériumával és minden tagjával együtt.

„Mert e szolgálat eredményességéért dicsőítik majd Istent, azért az engedelmességért, amellyel Krisztus evangéliumáról vallást teszték, és azért a jószívűségetekért, amely irántunk és mindenki iránt megnyilvánul.” (2Korinthus 9,13)

Testvéri szeretettel:

*Orosz Zsolt
lelkipásztor*

ŐRBOTTYÁNI BESZÁMOLÓ

PAPP JUDIT

December 7-én ismét meglátogatták gyülekezetünket az őrbottyáni Juhász Zsófia Református Szeretetotthon Barnabás csoportjának enyhe és középsúlyos értelmi fogyatékossgal élő férfi lakói.

Már hagyománnyá vált, hogy a fiúk minden évben – legtöbbször gondozói segítségével – megírják karácsonyi kívánságaikat. Ezek a kérések többnyire egyszerű dolgokra vonatkoznak: füzetekre, édességekre, kisebb használati tárgyakra. A testvérek pénzbeli adományainak és segítségének köszönhetően idén is sikerült minden vágyott ajándékot beszerezni, becsomagolni és átadni számukra.

A gondozókkal egyeztetve eredetileg saját használatú mosó- és szárítógép vásárlását terveztük a csoport számára, azonban egy friss ellenőrzés során kiderült, hogy jogszabályi korlátok miatt ezek használatára nincs lehetőség a lakóházon belül. Így az összegyűlt pénzzadományokból a fiúk konyhájába a jövő év elején új konyhabú-

tor, étkezőasztal és székek kerülnek. Ez nemcsak szebbé teszi a lakók környezetét, hanem jelentősen megkönnyíti a gondozók munkáját, és segíti a lakókat az önállóbb életvitel kialakításában is.

Nemcsak a gyülekezet készült ajándékokkal: a Barnabás csoport egy csodálatos kis műsorral kedveskedett nekünk. Az előadást követően ebédrel és süteményekkel vendégeltük meg a fiúkat, és a gondozóikat is megajándékoztuk.

December 13-án gyülekezetünk egy kis csapata látogatta meg a Barnabás csoportot az otthonukban. Hálás köszönet illeti a résztvevőket: mindig különleges élmény a fiatalokat a saját közegükben látni. Öröm velük lenni – akár náluk, akár Budafokon –, és megtapasztalni azt a ragaszkodást és szeretetet, amellyel felénk fordulnak.

Köszönjük a testvérek pénzbeli adományait, az ajándékokat, a gyümölcsöket és a rengeteg finom süteményt, amelyekből nemcsak megvendégelhettük őket, hanem el is vihettek magukkal.

The image is a vertical composition of two photographs. The top photograph shows the exterior of a church at night. The church has a tall, white steeple with red accents and a circular window. The main entrance is illuminated, and the church is surrounded by bare trees. The bottom photograph shows the interior of a library or cafe. It features wooden bookshelves filled with books, round wooden tables, and wooden chairs with green cushions. Large glass doors are visible in the background. The text 'ÁLDÁS, BÉKESSÉG!' is overlaid in white serif font across the middle of the image, and the website 'feltamadas.hu' is at the bottom.

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

feltamadas.hu